

בש"פ 8012/21 - אסעד חליליה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8012/21

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: אסעד חליליה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 18.11.2021 במ"ת 1089-11-21 שניתנה על-ידי כבוד השופט ע' גולומב.

תאריך הישיבה: כ"ד בכסלו התשפ"ב (28.11.21)

בשם העורר: עו"ד עאדלבוירא

בשם המשיבה: עו"ד מירי קולומבוס

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 18.11.2021 (מ"ת 1089-11-21, השופט ע' גולומב) שהורה על מעצרו של העורר עד לקבלת החלטה אחרת.

2. ביום 1.11.2021 הוגש נגד העורר כתב אישום שעניינו עבירות שעל-פי הנטען ביצע העורר יחד עם אחר נגד חבר מועצת הרשות במועצה המקומית כפר יפיע (להלן, בהתאמה: המתלון ו-המועצה). על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 13.10.2021, סמוך לשעה 21:00, עת יצא המתלון מבניין המועצה, התפתח בינו לבין העורר ויכוח מילולי. בהמשך לכך, העורר והאחר רדפו אחרי המתלון, דחפו אותו, היכו אותו בראשו והפילו אותו ארצה. בעת שהיה שרוע

עמוד 1

על הקרקע המשיכו העורר והאחר לבעוט במתלונן ואף השליכו בקבוקי זכוכית ואבנים לכיוון רכבו. כתוצאה מהמעשים נגרם למתלונן שבר ברגל שמאל, שבעטיו הוא נזקק לטיפול רפואי בבית חולים, לרבות ניתוח. בעקבות זאתיוחסו לעורר העבירות הבאות: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-977. וחבלה במזיד לפי סעיף 413 לחוק זה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. בבקשה נטען, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. בין השאר, טענה המדינה כי ברשותה הודעות של המתלונן ושל אחרים (לרבות הודעתו של אדם בשם חוסיין ח'טיב שיצא עם המתלונן מבניין המועצה וזיהה את העורר כתוקף), סרטונים ממצלמות אבטחה ומסמכים רפואיים המחזקים את גרסתו של המתלונן ומבססים את אשמתו של העורר. עוד נטען כי נגד העורר קמה עילת מעצר עקב מסוכנות וחשש משיבוש הליכי משפט.

4. ביום 9.11.2021 התקיים דיון בבקשה בבית המשפט המחוזי. בא-כוחו של העורר חלק על קיומן של ראיות לכאורה וטען כי התשתית הראייתית הלכאורית שהוצגה אינה מקימה עילה למעצרו. בקשר לכך טען העורר כי לפי גרסת המתלונן בחקירתו גם בן-דודו, מג'ד חליליה, היה שותף לאירוע, וחרף זאת שוחרר ממעצרו מבלי שהוגש נגדו כתב אישום. לחלופין נטען, כי יש מקום להורות כבר בשלב זה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר שהוצעה, וזאת מבלי להידרש לתסקיר שירות המבחן.

5. ביום 18.11.2021 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישומים נגד המשיב, וכי לא עלה בידי העורר לסתור את חזקת המסוכנות הסטטוטורית שקמה בעניינו, בהתחשב במעשים האלימים המיוחסים לו בכתב האישום. בהחלטה הודגש כי גם עברו הפלילי של העורר, הגם שמדובר בהרשעות ישנות (משנת 2005 ומשנת 2013), מחזק במידת מה את מסוכנותו. בנסיבות אלה סבר בית המשפט המחוזי כי ראוי לבחון את שחרורו של העורר לחלופת מעצר רק לאחר שיתקבל תסקיר של שירות המבחן אשר יבחן את שאלת המסוכנות ואת תנאיה של חלופת המעצר המוצעת. בית המשפט המחוזי קבע דיון נוסף בבקשת המעצר ליום 22.12.2021 (עוד כשלושה שבועות).

6. בערר שבפני חוזר העורר על טענותיו בדבר חולשתן של הראיות לכאורה בכל הנוגע לאחריותו לאלימות באירוע המתואר בכתב האישום. בהקשר זה טוען העורר כי מהגרסה שמסר ח'טיב עולה המסקנה כי מעשיו של העורר לא גרמו למתלונן חבלה חמורה. העורר מדגיש כי בין הצדדים התפתחה קטטה במסגרתה לא נעשה שימוש בנשק, וכי בין הצדדים נערך הסכם סולחה. העורר שב ומלין על כך שמג'ד שוחרר למעצר בתנאים מגבילים לאחר כשבועיים, בעוד הוא נמצא במעצר. אשר לצורך להידרש לתסקיר, טוען העורר כי כוח האדם בשירות המבחן מצומצם בצל מגפת הקורונה, דבר שצפוי לעכב את הכנת התסקיר בעניינו. לפיכך העורר טוען כי יש להורות כבר עתה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני או על שחרורו לחלופת מעצר שהציע.

7. הדיון בפני התקיים ביום 28.11.2021. בדיון מיקד בא-כוחו של העורר את טענותיו בהתאמתו של המקרה לשחרור העורר לחלופת מעצר מבלי להמתין לתסקיר, בהתחשב במאפייניו של העורר (כמי שחלף זמן רב מאז הרשעותיו הקודמות), כמו גם בחלקו המצומצם באירוע, לפי הנטען. מנגד, הדגישה באת-כוחה של המדינה את חומרתו של האירוע, ואף ציינה כי אחת מהרשעות העבר של העורר טרם התיישנה.

8. לאחר ששקלתי את הדברים אני סבורה שדין הערר להידחות. טענתו המרכזית של העורר היא כי בנסיבות העניין עמוד 2

לנוכח החולשה הנטענת של הראיות הלכאוריות ולנוכח העובדה שעברו הפלילי נסב על עבירות שבוצעו לפני זמן רב, היה על בית המשפט המחוזי לשחררו מבלי להידרש להמלצתו של שירות המבחן. כידוע, יש מקרים שבהם לא נדרשת המתנה לתסקיר של שירות המבחן כדי לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר (ראו למשל: בש"פ 7862/20 פלונית' מדינת ישראל לפסקה 4 (15.11.2020)). אכן, לא ניתן לומר כי אורח חייו של העורר עברייני, בהתחשב בזמן שחלף מאז הרשעותיו הקודמות. עם זאת, אף אין להקל ראש במסוכנות הנשקפת מהעורר בשל התנהגותו האלימה לכאורה באירוע המתואר. במכלול הנסיבות, לא מצאתי מקום להתערב בשיקול דעתו של בית המשפט המחוזי שסבר כי הוא זקוק לתסקיר לצורך קבלת החלטה מושכלת בנושא.

9. לכשיגש התסקיר ותינתן החלטתו של בית המשפט המחוזי באשר לאפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר, יוכל העורר לשוב ולפנות לבית משפט זה בסוגיית התשתית הראייתית, ככל שיחפוץ לעשות כן, וטענותיו שמורות עמו בעניין זה.

10. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ז בכסלו התשפ"ב (1.12.2021).

ש ו פ ט ת